

[Lenger]

Men på baggrund af det, der er sagt, er jeg egentlig ganske tilfreds med denne førstebehandling, for jeg har forstået det sådan, at der i det mindste er et flertal, der mener det samme som os, og så håber jeg, det kan få nogle konsekvenser.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det bedste ved den debat, som forslaget har fremkaldt, er, at jeg opfatter det sådan, at der er en meget bred enighed i folketinget om, at vi har fået en ganske god udlændingelovgivning. Ikke således, at alle er 100 pct. tilfredse; det ville også være mærkeligt, i betragtning af at såvel fru Ebba Stranges parti som hr. Bernhard Baunsgaards parti og forslagsstillernes parti i sin tid stillede ændringsforslag. Men jeg har indtryk af, at man fra alle sider synes, at den nye udlændingelovgivning i det væsentlige var en landvinding og en god lov.

Det andet, som jeg synes er tilfredsstillende, er, at de allerfleste havde den opfattelse, at man ikke skal ændre en sådan lov for tidligt og for ofte. Jeg synes egentlig, at det er et særligt hensyn, der skal tages her; for det drejer sig om mennesker, der ganske naturligt må have noget sværere ved at tilegne sig en ny lovgivning, end hvad der gælder på de fleste andre områder. Derfor tror jeg også, det gælder om at have så megen ro som muligt om loven og administrationen af den.

Det var en nydannelse, da vi ved den nye lov bestemte, at domstolene skulle afgøre udvisningssager og også andre sager, og at flytningenævnene skulle bestemme, hvem der kunne få flygtningestatus her i landet. Det var noget ganske nyt. Det var, synes jeg, et væsentligt skridt frem med hensyn til en bedre retssikkerhed. Men så må vi også behandle den på den rigtige måde. Når man mener, at en bedre retssikkerhed opnås ved, at domstolene og flytningenævnene behandler sagerne, synes jeg nok, at det kræver en vis tilbageholdenhed fra anden siden, bl.a. fra min egen side, med hensyn til at vurdere de afgørelser, man kommer til de to steder. Det siger jeg ikke så meget af hensyn til den debat som af hensyn til nogle synspunkter, der har været anført i en del af pressen om den sag, der har givet anledning til lovforslaget. Det kan ikke være rimeligt, når vi anmoder domstolene om at være bestemmende på

området, at man derefter fremsætter krav om at få at vide, hvad den administrative myndighed har af synspunkter i en sag, og hvordan den administrative myndighed bedømmer de domme, der er afsagt. Det bør ikke ske, for så har vi ikke opnået den retssikkerhed, som vi netop ville opnå ved at lade uafhængige domstole bedømme disse sager.

Jeg er glad for tilslutningen til det, jeg sagde om § 26, og vil gerne sige vedrørende mulighederne for at bedømme, hvordan den nu virker i praksis, at det er jo altså nu engang ikke alene lovens ord, de kan fortolkes, og undertiden fortolkes de på forskellig måde, som det også er sket her i salen, men der ydes også andre birag til de domstole, der skal bedømme sagerne, såsom bidrag gennem den oprindelige betænkning på de punkter, hvor denne betænkning fra udvalget er gældende efter den endelige lovgivning. Det sker efter folketingsudvalgets betænkning, efter de taler, der holdes i folketinget – selvfølgelig navnlig dem, der holdes inden lovens vedtagelse. De synspunkter, der er fremkommet her ved denne førstebehandling, bliver man også bekendt med og kan blive bekendt med ved domstolene, og her har man så altså fået yderligere fortolkningsbidrag, og det kan da kun være udmærket. Men jeg vil gerne gentage: afgørelsen må træffes af domstolene, og jeg går ikke ind på en drøftelse af den konkrete sag.

Torben Lund (S):

Nu er det sådan, at hvis man vælger en venlig måde at formulere sig på, så risikerer man at blive ædt med hud og hår, og det var det, hr. Lenger var godt i færd med. Jeg tror ikke, jeg på noget tidspunkt i mit første indlæg gav tilsagn om, at socialdemokratiet ville støtte det lovforslag, VS har fremsat. Tværtimod gav jeg til kende, at jeg synes, det er for tidligt at revidere selve loven. Derfor tror jeg da alligevel, at debatten her kan have haft en vis værdi, dels for fortolkningen af § 26, men for den sags skyld også for fortolkningen af opholdskravene i § 22 og § 23. Når jeg siger det, så skyldes det ikke, at jeg ikke mener, at »de sidste 7 år« betyder de sidste 7 år, som fru Ebba Strange var inde på, men så er det, fordi det jo ikke er sådan, hvis man ikke opfylder opholdskravene, at det så er en forpligtelse for domstolene at træffe